

[Lilli Gyldenkilde]

tager endelig stilling til den del af lovforslaget.

I socialistisk folkeparti tror vi ikke på, at den danske befolkning er så usolidarisk, som dette lovforslag er udtryk for. Vi tror, det er en udbredt tankegang i befolkningen, som vi også står for, at kan der ikke skaffes arbejde til folk, må vi i hvert fald sørge for en ordentlig understøttelse, så de kan klare sig nogenlunde. Det er baggrunden for, at vi, såfremt lovforslaget vedtages, vil arbejde for at skaffe det nødvendige antal underskrifter for at få prøvet forslaget ved en folkeafstemning. Efter at have hørt debatten og glædet mig over, at så mange socialdemokrater virkelig har indset, hvad dette her handler om, og har kastet gode argumenter ind i debatten, kan jeg ikke forestille mig andet, end at de må have samme holdning. De tror på den danske befolknings solidaritet – selvfølgelig, det bygger de jo hele deres politik på. Altså mener jeg også, at det må medføre, at vi må snakke sammen om at afprøve alle muligheder for at forhindre, at dette forslag nogen sinde kommer til udførelse.

Jeg skal lige, mens jeg er her og har tid, spørge om et par ting. Jeg vil foretrække at spørge arbejdsministeren.

Netop i dag har jeg fået at vide, at man oppe i Viborg står over for omfattende afskedigelser inden for arbejdsformidlingssystemet, og vi ved, at der er mange problemer i vejledningssystemet i øvrigt. De indbyrdes slagsmål om, hvem der skal vejlede, er ikke lige det, jeg først og fremmest tænker på, men hvis uddannelsessiden i dette her skal blive til noget, hvem skal så vejlede? Hvem skal hjælpe med at finde frem til de rigtige uddannelser? Hvem skal snakke med folk om, hvilke behov de har, og hvilke reelle muligheder de har? For i dag har vi jo fået afsløret, at det på visse områder ligger helt klart, at de reelle muligheder ikke er til stede alle vegne. Jeg mener, at arbejdsformidlingen simpelt hen ikke kan klare dette job, hvis man fastholder den politik, man har lagt over for den, og de besparelser, der er lagt på den. Det vil jo så sige, at man af de grunde kan forvente, at uddannelsessiden ikke kan blive opfyldt, og det ville jo være forfærdeligt, ikke mindst når jeg tænker på, hvor mange smukke ord jeg har hørt på her i dag fra de borgerliges side om, hvor strålende det skal blive. Ja men så må I også hjælpe til

med, at de mennesker, som skal sætte folk i gang, er til stede, for ellers er det humbug.

Det var det ene, jeg ville spørge om. Det andet er dette: hvad betyder det, når der står, at væringsbestemmelserne skal skærpes? Der står, at man ikke må afslå at tage et tilbud uden fyldestgørende grund. Hvad betyder »fyldestgørende grund«? Vi er nødt til at vide noget om det, for det er meget uklart formuleret i lovforslaget.

Flere har været inde på, at det ikke er sandsynliggjort, at der er uddannelsesstilbud nok, og det ligger helt klart for alle, at det bestemt ikke er sandsynliggjort. Nu ser jeg – og det glæder mig – at undervisningsministeren er til stede. Ja, det glæder mig! Man må vel have lov til at glæde sig lidt en gang imellem. Der er et lille problem i et amt, jeg kender til, som har været skitseret i fjernsynet, da jeg havde den store glæde og fornøjelse at diskutere dette her dér sammen med hr. Estrup og hr. Gammelgaard. Da blev det klarlagt, at der var et sted, hvor man havde 60 pladser til uddannelse af sygehjælpere. Der blev givet et klart løfte til en sygehjælperansøger, som var med i den udsendelse, om, at hun nok skulle få en plads, når dette lovforslag var blevet vedtaget. Nu ligger det sådan, at der er 800 ansøgere til disse 60 pladser. Jeg ville gerne vide, hvordan man vil sikre, at hun får den mulighed.

Estrup (RV):

Denne førstebehandling må nødvendigvis få gentagelsens præg. Vi har været det hele igennem, oven i købet flere gange i efterårets forespørgselsdebatter. Hver sten har været vendt, også nogle af dem, der ikke var der. Derfor kan man godt frygte, at det vil gå med denne lovgivning, omtrent som når man starter bagfra i en god bog: spændingen er væk, og det er svært at tage sig sammen til at læse hele bogen, når man ved, hvad det ender med. Jeg vil gerne advare mod den holdning.

Det er rigtigt, at den aftale, som regeringen og det radikale venstre har indgået, fastlægger et regelsæt og nogle rammer for arbejdstilbudsordningen. Men især hvad uddannelsesindsatsen angår, må der nødvendigvis på nuværende tidspunkt være tale om kapiteloverskrifter snarere end om færdigredigeret tekst. Derfor forestår der endnu et betydeligt arbejde med at tilrettelægge de